

tiver. Derovre arbejder en Mand paa en Plantage saaledes, som jeg har antydnet, og forøvrigt er Arbejdet frit, og saaledes tror jeg ogsaa meget godt, at det kan gaa paa St. Croix. Dersom de Herrer Landboere paa St. Croix forstode, at drive deres Virksomhed, som den skal og bør drives, maatte de selvfølgelig meget godt kunne betale samme Løn til Arbejderne, som man betaler paa de omliggende Der, saa meget mere som det er en bekendt Sag, at ingen af de omliggende Der er saa frugtbar som St. Croix. At have Militær paa Den anser jeg for aldeles nødvendigt, hvad jeg, saavidt jeg erindrer, allerede yttrede iforgaars. Jeg er overbevist om, at dersom der havde været 200 Mand paa St. Croix den 1ste Oktober 1878, var der ikke stet Nogetsomhelst, og i den Henseende kan jeg tale en lille Smule af Erfaring. Vi havde omtrent to danske Mil fra den By, jeg boede i, en By med en Negerbefolkning paa henved 800 Mand; den fik i 1857 den venskabelige socialistiske Ide, at ville gaa ind i Puerto Cabello og plyndre. Vi fik det at vide, vi byggede Barrikader foran Caderne, og der laa vi saa Alle sammen ganske roligt med Revolvere og Gewærer, og hvad vi kunde faae fat paa, indtil Negrene kom om Aftenen. Da de saa kom saa tæt, at vi vidste, at vi ikke skjøde fejl, skjøde vi paa dem, saa gik de deres Vej, og dermed var den Historie ude. Det var i 1857. Jeg vil nu fremhæve Noget, som er betegnende for Negerens Karakter. Jeg har siden den Tid levet der en Snes Aar, har lært næsten enhver Person i denne Bondeby at kende, og naafsomt jeg har spurgt: „Hvad bevagede Eder til at ville plyndre Puerto Cabello, hvor I omtrent ville kende et Menneſte“, har man svaret mig: „For Kommerz!“ Dette er et karakteristisk Tegns paa den Uafindighed, som findes hos Negrene, de ville gjøre Sjov for et godt Ord. I Uafindighed er der ikke saa meget Ondt hos dem, som der er en mærkelig Uafindighed og Tilbøjelighed til at ville gjøre Sjov. Naar En siger Noget, faar han strax et Par Kammerater med og saa gaar Ballonen, som man siger. At der hos Negrene ligesom hos ethvert andet Menneſte kan udrettes Meget ved Venlighed og Forekommenhed, det er ganske vist, det skal jeg være den Første til at indrømme. Mit Forhold til Negrene har ingenlunde været af den Art, at jeg har staaet for dem som en Bussemænd eller Tyrann; jeg har tværtimod mange Beviser paa det Modsatte. Men Negeren skal vide, at der bag ved denne Forekommenhed, Venlighed og Opfighed staaer noget Bestemt, for hvilket han maa brye sig, naar Diebliffet kommer.

**Berg:** Jeg skylder den meget ærede Minister Svar paa nogle af hans Udtalelser til mig, Med Hensyn til det, der ligger bagved dette Forslag, er der en Del Differentpunkter mellem den ærede Finanzminister og mig. Jeg skal ikke

opholde mig længe derved; men jeg maa dog hævde, at alle disse Forhold staa i en meget nøie Forbindelse med Oveveielſen af det foreliggende Forslag. Der er nu først Stillingen i 1878. Den meget ærede Minister var meget forundret over, at jeg kunde sige, at han uden Nødvendighed havde kastet Vestindier ind i den hjemlige Politikk, ind i den politiske Strid, og som Bevis for, at han og ikke jeg havde Ret, oplæste han af den afgivne Betænkning først, hvad et Mindretal i Udvalget havde udtalt, og dernæst hvad et andet Mindretal havde udtalt. Jeg giver den meget ærede Minister Ret deri, at, hvad det første Mindretal angaar, saa sagde det tydeligt og klart, at det tog Forholdet til Regjeringen med ind under Bedømmelsen af denne Sag, og lod den faae Indflydelse derpaa; — det negter Ingen, da det er faktisk. Men det er jo ikke nødvendigt for en Minister at tage noget Hensyn dertil eller til, at antage, at denne Betragtning vil være en skadelig Indflydelse paa Sagens Gang, naar han desuagtet har et Mjertal for en saglig Behandling. Det vilde kun være afgørende for Ministerens Betragtning af, hvem — Ministeren eller Folkethinget — der har kastet denne Sag ind i den gamle Strid, dersom den ærede Minister kunde godtgjøre ved sine Citater, at det var Mjertallet i dette Thing, der havde gjort det. Da havde Folkethinget i alt Fald begyndt og Ministeren kun forsat. Men det, som Ministeren oplæste efter Tillæg B. for 1878—79 Sp. 63 af det Mindretals Betænkning, hvortil jeg hørte, beviser lige det Modsatte af, hvad Ministeren vilde lægge ind deri. Det viser et bestemt saglig Standpunkt; vi vilde ikke lægge nogetsomhelst indre Politikk ind i Sagen; heller ikke saaledes, at vi af nogen Velvilje skulde bevæge os bort fra, hvad vi i og for sig fandt rigtigst at gjøre. Der kan lægges hjemlig Politikk ind i en Sag paa to Maader, nemlig dels saaledes, at man af Modstand mod Ministeriet ikke vil gjøre, hvad der ellers i og for sig vilde være rigtig i en Sag, dels saaledes, at man gjør Rigtig, end hvad man ellers anser for rigtig for Sagen, fordi et Ministerium, man holder af, mistar det. Den første Maade indløde vi os ikke paa, og vi sagde blot, at den anden Maade blande Politikk ind paa var det heller ingen Anledning til. Det ligger i Betænkningen, og Ministeren kunde faae en ganske simpel Forklaring af en iøvrigt let forståelig Bemærkning i Betænkningen, naar han vilde høre, hvad dette Mindretals Ordprer har udtalt. Jeg maa maasse oplæse det, det er kun et Par Linier i Folkethingstidenden for 1878 Spalte 1197. Der udtales: „Vor Billighed til at fremme denne Sag vil vi i Kraft af dens Betydning uden Hensyn til vor politiske Stilling; vi vilde ikke være med til at laa Vestindianerne, fordi vi ikke i vore indre Forhold have Kraft til at slaa Ministeriet, thi det er at springe over Gjerdet, hvor det er lavest, og